

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 18066

гр. София, 26.09.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63
състав, в закрито заседание на 26.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

като разгледа дело номер **9008** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по исковата молба, вх. № 33388 от 20.09.2023г. на Е. Д. М., ЕГН: [ЕГН], лишен от свобода, понастоящем в Затвора София. Претендира се с исковата молба от ответника Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, при Министерство на правосъдието, обезщетение за неимуществени вреди, в размер на 10 000 лева, за това, че (цитат): „за периода от 12.09.2023г. до 11.09.2023г. незаконно ми взеха матрака и притърпях болки и стрдания...“

С настоящото определение Съдът приема да се произнесе, относно заявените с исковата молба и в няколко допълнителни уточнения искания за предоставяне на правна помощ, под формата на процесуално представителство по делото, както и относно процесуалната допустимост на исковата молба.

Относно искането за предоставяне на правна помощ по делото във формата на процесуално представителство, съдът намира следното:

Искането е неоснователно и следва да се остави без уважение по следните съображения:

Чл. 23, ал. 3 от Закона за правната помощ предвижда, по административни дела правна помощ да се предоставя в случаите, когато въз основа на представени доказателства от съответните компетентни органи Съдът прецени, че страната няма средства за заплащане на адвокатско възнаграждение, като вземе предвид: доходите на лицето и на неговото семейство; имущественото състояние, удостоверено с декларация; семейното положение; здравословното състояние; трудовата заетост; възрастта; други констатирани обстоятелства. Според чл. 23, ал. 1, ал. 2 от Закона за правната помощ, системата за правна помощ по чл. 21, т. 3 от същия закон (процесуално представителство) обхваща случаите, при които по силата на закон задължително се предвижда адвокатска защита или представителство, както и случаите, когато страната по гражданско или административно дело не разполага със средства за заплащане на адвокат, желае да има такъв и интересите на правосъдието

изискват това. За да бъде предоставена правна помощ е необходимо, освен страната (жалбоподател/ищец) да желае това и да не разполага с финансови средства да ангажира адвокат, интересите на правосъдието да изискват осъществяване на процесуално представителство, посредством адвокат. Определените от Закона три предпоставки са в кумулативна връзка и за конкретния случай последното изискване не е изпълнено. Ето защо искането е неоснователно и следва да се отхвърли.

Същевременно, с оглед твърденията и представените по делото доказателства, съдът намира исковата претенция за недопустима по следните съображения:

Депозиранията искова молба е недопустима, попадаща извън предмета на чл. 3 ЗИНЗС и недопустима, като явно необоснована по смисъла на критерий за допустимост с чл. 35, § 3 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи, и на Протокол № 14 към Конвенцията, вкл. по приложението и смисъла на чл. 35, § 3, б.б. „а“ и „б“ от Конвенцията, съгласно който при „липса на значителна вреда“, – определена жалба следва да бъде обявена за недопустима (явно необоснована), поради това, че: изобщо не заслужава съдебно време; „налични са жалби или серия от повтарящи се жалби, които не съдържат никаква информация, което е дразнещо и създава ненужна работа на съда“, вкл. поради злоупотреба с права и поради това, че жалбоподателят не е претърпял значителна вреда – чл. 35, § 3, б.б. „а“ и „б“ от Конвенцията.

Служебно известно е на съда, че ищецът Е. Д. М., води десетки дела срещу ответника, с претенции за обезщетения на неимуществени вреди в особено големи размери. Съдът намира, че с тези свои процесуални действия ищецът осъществява състава на злоупотреба с право. Институтът на злоупотребата с права в гражданското, по субсидиарност в административното- както материално, така и процесуалното право, се извежда *per argumentum a contrario* от принципа за добросъвестното упражняване на права. Нормата на чл. 3 от ГПК е обща и с оглед систематичното и място в процесуалния закон съставлява общ принцип на съдебния процес. Нормата доразвива на законово ниво конституционната забрана за злоупотреба с права, респ. публичното задължение на гражданите да зачитат правата и законните интереси на другите. Правото на искова защита трябва да се осъществява добросъвестно, което изисква упражняването му да е свързано с валидно материално правоотношение между евентуалните страни в процеса, което обосновава законова защита на възникнали права по това правоотношение, по силата на чл. 124 от ГПК и обуславя наличието на право на иск. Правото на искова защита е основно потестативно право на гражданите на Република България. Легитимирана страна за предявяването му е носителя на едно спорно право, който търси защита в процеса. Носителят на спорното право, се легитимира като такъв пред съда, въз основа на съществуващото между страните материално правоотношение. В конкретната хипотеза, касационният жалбоподател, в качеството си ищец, в първоинстанционното производство, твърди пряка причинно-следствена връзка между претърпени от него вреди от действия /бездействия на държавни органи, по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ, които по своя характер попадат извън обхвата на ЗОДОВ. Предоставената защита на гражданите по ЗОДОВ, има за цел гарантирането на правата на гражданите спрямо държавата и нейните органи. Предявяването на този иск, предполага действително нарушение на такива права, както и установеност на причинно-следствената връзка между конкретно незаконосъобразно действие/бездействие и вредата. Макар и това да е въпрос по същество на спора, законодателят е предвидил установяването на редовността и допустимостта на исковата молба, като гаранция за развитието на един

действителен съдебен процес, за който съдът следи служебно на всеки етап от производството и който има за цел, с крайният си акт да възстанови нарушеното правоотношение. В случая, депозираната искова молба не отговаря на изискванията за редовност по смисъла на чл. 129, във вр. чл. 127 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, като преди всичко липсва яснота относно обстоятелствата, на които се основава иска. Това поражда съмнение за наличието на валидно материално правоотношение, от които черпи правото си на иск ищеца. Липсата на яснота относно наличието на действително материално правоотношение, на което се основава иска, по категоричен начин доказва недобросъвестното упражняване на процесуални права, което покрива фактическия състав на института злоупотреба с право.

При злоупотребата, едно право се упражнява без интерес и без основателни мотиви, без видима и действителна полза, като обикновено е свързано не само с увреждането на чужди блага, но и с извличането на полза от превратното упражняване на права. Императивната забрана за злоупотреба с право, има за правна последица, правото на съда, да откаже защита на повратно упражняването при злоупотреба право. В материалното право това се изразява в нищожност или унищожаемост на възникнали при злоупотреба права и/или правоотношения.

В конкретния случай, злоупотребата с право се изразява в повратно упражняване на потестативното право на иск и съдебна защита, без наличието на обосновано съществуващо материално правоотношение на което се основава /а само твърдения за такова, като се използва нормата на чл.1 от ЗОДОВ/. Налични са и другите елементи на злоупотребата с процесуално право: липсата на видима действителна полза за ищеца, която да има обезщетителен характер за него, доколкото претендираните размери на парични обезщетения за нематериални вреди, съобразно твърдените факти, по скоро целят извличането на полза от повратното упражняване на права, както и увреждането на чужди блага, изразяващи се в константно дискредитиране на държавни органи. Наличието на констатирано от първоинстанционния съд повратно упражняване на процесуални права, изключва легитимацията на ищеца, като носител на защитено от закона право на иск, като страна по действително материалното правоотношение. Липсата на активна процесуално правна легитимация на жалбоподателя, като носител на правото на иск, е абсолютна отрицателна процесуална предпоставка за допустимостта на производството и когато констатира наличието и, на основание чл.130 от ГПК, във вр. чл.144 от АПК, съдът е задължен да върне исковата молба, съответно да прекрати производството, поради което и.

Предвид изложеното Съдът приема да остави без разглеждане и да върне исковата молба.

Водим от горните мотиви Административен съд София – град, Първо отделение, 63-ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТКАЗВА да предостави на Е. Д. М., ЕГН: [ЕГН] правна помощ, под формата на процесуално представителство по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ и ВРЪЩА искова молба, вх. № 33388 от 20.09.2023г. на Е. Д. М., ЕГН: [ЕГН], лишен от свобода, понастоящем в Затвора София.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред 3-членен състав на Административен съд София – град, в 7-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: